

Nașterea

Trebuie să-l contemplăm pe Pruncul Isus, Iubirea noastră, în leagăn. Trebuie să-l contemplăm conștienți că suntem în fața unui mister

Pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele ca ea să nască. Și l-a născut pe fiul ei cel Întâi-Născut și l-a înfășat și l-a culcat în iesle, fiindcă pentru ei nu era loc în han (Lc 2, 6-7).

„A fost promulgat un edict de Cezar August, care ordona recensământul în întregul imperiu. De aceea fiecare trebuia să meargă în țara de origine a neamului său. Iosif, care este din casa și din familia lui David, merge

cu Fecioara Maria din Nazaret la cetatea numită Betleem, în Iudeea. Și la Betleem se naște Dumnezeuul nostru: Isus Cristos! – Nu este loc în han: se naște într-un staul. – Și Mama sa îl înfășă în scutece și îl așează în iesle.

Frig. Sărăcie. – Eu mă pun în slujba lui Iosif, cât de bun este Iosif! Mă tratează ca un fiu, și mă iartă dacă iau în brațe Pruncul și rămân ore în șir să-i spun lucruri dulci și arzătoare! Și îl sărut – sărută-l și tu – și leagănă-l, și cântă pentru el, și numește-l Rege, Iubire, Dumnezeuul meu, Unicul meu, totul meu!”

Sfântul Rozariu, al treilea mister de bucurie.

În ținutul acela erau păstori care stăteau pe câmp și-și păzeau turma făcând noaptea de strajă. Un înger al Domnului s-a prezentat în fața lor și mărirea Domnului i-a învăluit cu lumină. Ei au fost cuprinși de o mare

spaimă, dar îngerul le-a spus lor: „Nu vă temeți, iată vă vestesc o mare bucurie, care va fi pentru tot poporul: astăzi vi s-a născut în cetatea lui David un Mântuitor, care este Cristos Domnul. Acesta este pentru voi semnul: veți găsi un copil înfășat și culcat în iesle”. Și deodată, laolaltă cu îngerul s-a văzut o mulțime de oaste cerească care îl lăuda pe Dumnezeu și spuneau: „Mărire lui Dumnezeu în înaltul cerului și pace pe pământ oamenilor pe care el îi iubește” (Lc 2, 8-14).

Isus Cristos, Dumnezeu om: iată mărețiile lui Dumnezeu, operele minunate ale lui Dumnezeu, în fața cărora trebuie să medităm, și pentru care trebuie să mulțumim Domnului, aceluia care a venit să aducă pacea pe pământ oamenilor de bună voință, tuturor acelor care vor să unească voința lor cu voința sfântă a lui Dumnezeu: nu numai cu cei bogați, nici numai cu cei săraci, ci cu

toți oamenii, cu toți frații. Pentru că toți suntem frați în Isus, toți fii ai lui Dumnezeu și frați cu Cristos; și Mama sa este Mama noastră.

Pe pământ nu este decât o rasă: cea a fiilor lui Dumnezeu. Toți trebuie să vorbim aceeași limbă, aceea care ne învață Tatăl nostru care ești în ceruri, limba dialogului lui Isus cu Tatăl, limba care se vorbește cu inima și cu mintea, aceea pe care o folosiți acum în rugăciunea voastră. Este limba sufletelor contemplative, a acelor care știu să fie spirituali pentru că sunt conștienți de filiațiunea lor divină; o limbă care se exprimă în mii de emoții ale voinței, în atâtea iluminări radioase ale inteligenței, în afecțiunile inimii, în hotărârile de a duce o viață dreaptă, sfântă, voioasă și străbătută de pace.

Trebuie să-l contemplăm pe Pruncul Isus, Iubirea noastră, în leagăn.

Trebuie să-l contemplăm conștienți că suntem în fața unui mister. Este necesar să acceptăm misterul cu un act de credință; numai atunci va fi posibilă aprofundarea conținutului, călăuziți mereu de credință. Avem nevoie, deci, de dispoziții de umilință proprie sufletului creștin. Să nu voiți să reduceți măreția lui Dumnezeu la sărmanele noastre concepte, la explicațiile noastre umane; căutați mai degrabă să înțelegeți că, în obscuritatea sa, acest mister este lumină care conduce viața oamenilor”.

Este Isus care trece, 13